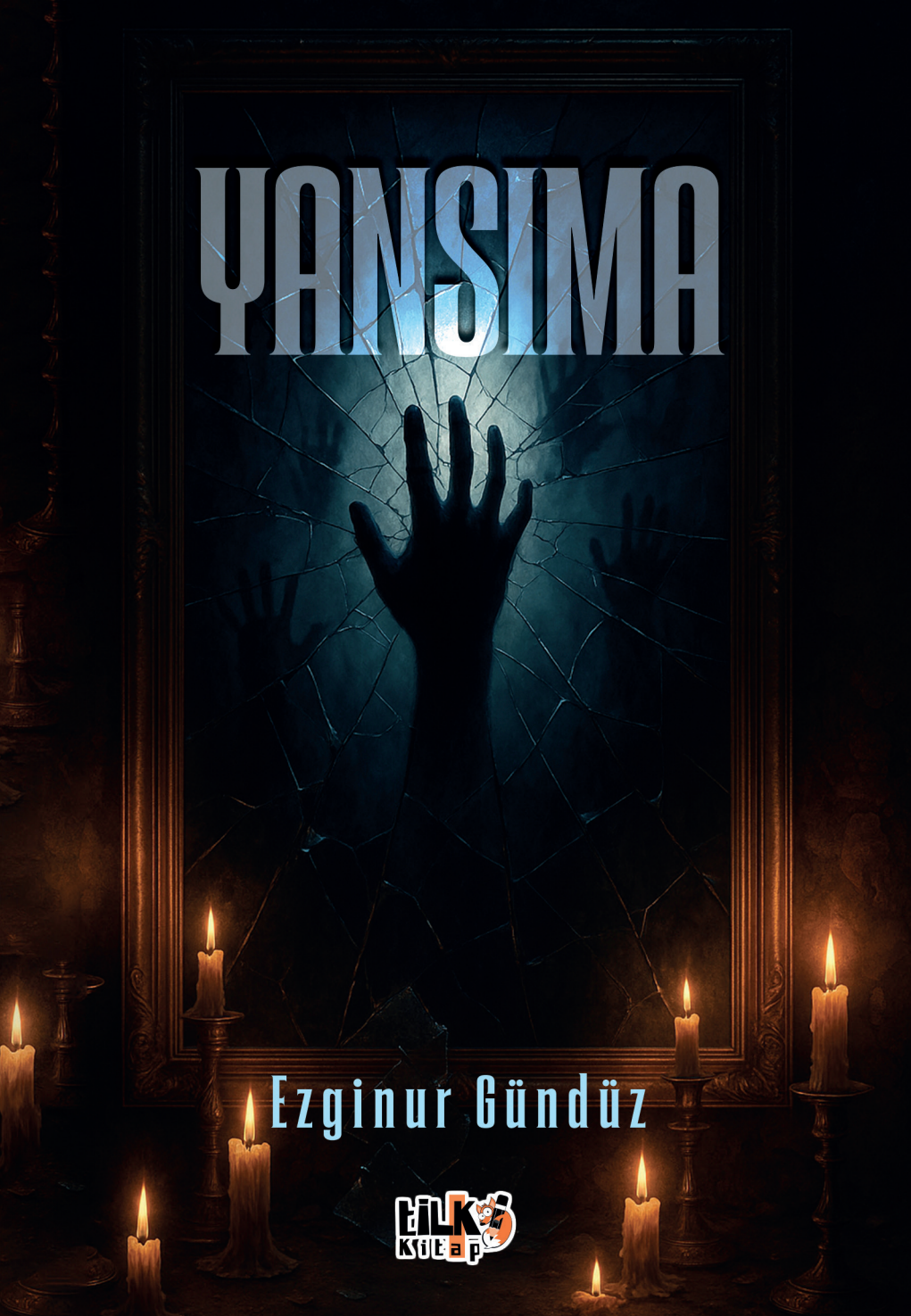
YANSIMA

Ezginur Gündüz

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Yansıma

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Aslan
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Kasım 2025
ISBN: 978-625-5779-42-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YANSIMA

Ezginur Gündüz

Tüm Bu Karanlığın İçinde Bana Işık Tutan Eşim'e... ✧✧

Bu yolda her şey mübahtı...

Sonu ölüm de olsa, bunu yapacaktı...

Tanrı'nın güvenini boşa çıkaramazdı ve

Dostunun ruhunu unutamazdı...

1

DOSTA VEDA

Hava soğuktu. Ama terlemiş gibi bir hâli vardı. Yüzü ıslaktı. Alnının her iki yanından ve saçlarının arasından damlalar süzülüyordu. Hafif hafif yağan yağmurun o ince dokunuşları bütün bedenine yayılıyordu.

Bir sahne vardı önünde. Bir tiyatro oynanıyordu. Kalabalık bir oyundu bu. Oyuncuların hepsi tanıdıktı. Herkesin hüzünlü olduğu bir oyun… Yan roller yana yakıla oyunu sergilerken başrolün işi çok kolaydı. Sadece uyumak... Büyük, ahşap bir köşkün içinde yatması yeterliydi bu sahne için. Herkes etrafında çırpınırken o sadece yatmalıydı. Sahneyi izlerken öylece duruyordu. Tabutun yaydığı o soğukluk iliklerine kadar işlemişti. Hava puslu, içi yaslıydı. Hava gerçekten mi kötüydü yoksa ruhunu saran kara bulutlar açığa mı çıkmıştı? Emin değildi. Çok üzgündü, çok da kırgın. İçi doluyordu ve gözleri yanıyordu. Rahatlamak istiyordu, ağlaması gerekiyordu ama o, yapamıyordu.

Neden ağlamıyordu? Bilmiyordu. En yakın dostunu toprağın altına koyuyordu. O ise sadece durup bakıyordu. Belki de henüz kavrayamadı olanları. Dostunu bir daha göremeyeceğinin farkında bile değildi. O soğuk toprağın onu alıp götüreceğini, sadece kendine saklayacağını ve bir daha asla geri vermeyeceğini anlamamıştı henüz. Onun aksine diğer herkes ağlıyordu. Kalabalığın hüznü vardı. Birbirlerine sarılanlar, bir yerlerde tek başına duranlar... Az ya da çok herkesin akacak birkaç damla gözyaşı vardı. Onun bütün yaşları içine akıyordu. Kimsenin duymadığı çığlıkları yüreğinin derinliklerinde yankılanıyordu. Etraftaki herkes üzgündü. Ama onların bu hüznü ne kadar sürecekti? Herkes hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Ama o hayatı boyunca sırtında özlemin yükünü taşıyacaktı. Hayatının

merkezindeki birini kaybeden insan bir daha nasıl toparlanırdı? Etrafa attığı her bakışın sonu dostuna değiyordu ve onun yavaş yavaş aşağı inen, sonsuzluğa giden köşküne... Gittiği sonsuzluk belli ki soğuktu. Yüzüne bakınca renk görememişti hiç. O gidiyordu. Bir daha sesinin duyulmayacağı, konuşamayacağı bir yere...

Kendi seçtiği, hayatına son vererek o çok gitmek istediği yere gidiyordu. Kimseyi düşünmeden, en önce kendini bile düşünmeden terkediyordu dünyayı. Sanki kendi başlatmış gibi hayatını kendi bitirmişti. Bu ne cüretti! Sinirleniyordu. Üzülüyordu. Sonra bir soru onu bütün o anlardan çekip alıyordu.

Neden yapmıştı ki bunu? Ne tür bir duygu yaptırır ki bunu insana?

Var olduğu hayattan kaçmak için mi öldürür insan kendini yoksa yeni bir hayata başlamak için mi? Hiçbir not bırakmadan, kimseyi suçlamadan birdenbire çeker gider mi? Sebebi ne olabilirdi? Ya da kim?

Bunlar aklına gelen binlerce sorudan yalnızca birkaçıydı. Arkadaşı William'ın tabutunun önünde başka bir şey düşünmek pek mümkün değildi. Yağan yağmura ve ıslanan saçlarına aldırış etmeden, hiç kıpırdamadan tabuta diktiği gözleriyle bu soruların aklını kemirmesine izin veriyordu. En yakın arkadaşına attığı son bakış onu bir hayli üzmüştü.

Hayatta olsaydı ona sarılmak şu an iyi gelebilecek tek şeydi. Alvin, William'ın neden intihar ettiğini düşünürken cevabı kendisinin bulacağını bilmiyordu.

Her yönüyle garip gelen bu intihara William ne yüzünden sürüklenmişti ya da kim yüzünden?

Her soru onun için ucu bucağı olmayan karanlık bir kuyu gibiydi... Sonunda nereye varıldığını çok merak ettiği bir kuyu. Alvin de William ile birlikte gömüldüğünün farkında bile değildi. Ruhu, aklı, kalbi yavaş yavaş karanlığa çekiliyordu... Bundan sonrası onun için kapkaranlık bir koridordu ve kapısı sımsıkı kapalıydı. Cenaze bitmişti. Herkes dağılmaya başlamıştı. O ise hâlâ duruyordu, ta ki bir el omzuna dokunana kadar. Hissettiği el sıcaktı cana yakındı teselli veriyordu. Arkasını dönünce annesini gördü.

"Artık gitmeliyiz, Alvin."

Annesinin üzgün yüzü hafif bir teselli gülümsemesi ile karışmıştı. O arkasını dönünce Alvin de onun peşinden devam etti. Ardına baka baka gittiği yol, ona gidiyormuş değil de geri de bırakıyormuş hissi veriyordu. Arkadaşı, dostu artık tek mi kalmıştı? Yalnız mıydı şimdi?

Gece ne yapacaktı? Bu karanlıkta, bu soğukta hissedecek miydi? Sahi ölüm hisleri de öldürür müydü? Yürümeye devam eden Alvin miydi yoksa kaçtığı sorular mı?

Sokaklar, evler sıra sıra arabalar, ağaçlar... Sokağın bütün renkleri griydi. Her şey çok boş, karanlık ve hüzünlü görünüyordu. Yürürken aklından geçen tek şey onunla bu yollarda geçirdiği zamanlar. Neşeyle, kahkaha ile yürüdükleri bu yolların şimdi ağladığına kim inanır?

Artık tek yüreyeceği bu yola bu sefer onunla vedalaşıp gelmişti. Bu kaldırımlar bir zamanlar onunla ne kadar mutlu olduğunun kanıtıydı. Ona olan bağlılığının kanıtı. Bütün güzel anların şahidi ve mahzeniydi. Onları unutmamak ve sahip çıkmak artık Alvin'e kalmıştı. Bir an için durdu, kendini böyle koyvermek William'ın dostuna yakışır mıydı? Onun hayatını böyle cevapları olmayan sorularla sonlanmış olamazdı, haksızlıktı.

Bu kadar mıydı? Öldü. Gömüldü. Yok oldu. Saçmalık! Alvin'in aklı ile kavga ederken zihnindeki o binbir sorunun içinden şimdi sadece bir tanesi kafasını kurcalıyordu. NEDEN İNTİHAR ETMİŞTİ? Girmemesi gereken bir düşünce girdabına girdi. Soru hep aynı, cevaplar da aynıydı.

NEDEN İNTİHAR ETTİ?

BİLMİYORUM.

NEDEN İNTİHAR ETTİ?

BİLMİYORUM.

GERÇEKTEN İNTİHAR MI ETTİ?

BİLMİ...Y...?

GERÇEKTEN İNTİHAR MI ETTİ?

...

Alvin duraksadı. Kaldırımın ortasında kalakaldı. Seslenen annesine aldırış etmeden, aklına gelen sorunun girdabında döndü durdu. William; neşeli, hayat dolu dostu... Gerçekten intihar mı etti? İçinden bir ses (ki dinlememesi gereken tek ses oydu) bu işte birşeyler olduğunu söyler gibiydi. Alvin aklının onunla alay ettiğini düşünmeye başladı. Herkesçe sabit olan bir olaydan neden şüphelensin ki?

Annesinin ısrarlı bağırışları onu girdaptan kısa süreliğine çıkardı. Yavaş yavaş yürüyen Alvin çok hızlı düşünüyordu.

Neden?

Neden?

Artık yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. İçinin rahat etmesi için aklından geçene teslim olacaktı. Dostuna olan sadakatini ispatlamak, onunla geçen onca zamana saygısını ve sevgisini devam ettirmek, hem kendinin hem de dostunun ruhunu özgür bırakmak için ve en önemlisi rahat uyuyabilmek için neden intihar ettiğini bulacaktı. Kendine söz verdi, bu onun arkadaşına olan son göreviydi. Hiç başlamaması gereken bir görev...

2

HATIRA KAPILARI

Hayatın acı yüzü ile karşılaşan Alvin için zorlu bir hafta geçmişti. Düşündükçe inanması zor geliyordu ona. Ama evet, William gideli tam bir hafta olmuştu. Alvin bu süre zarfında okula gitmemişti. Annesinin hiçbir ısrarı onun üzerinde bir etki yaratmamıştı. Günler o odada ruhsuz ve renksiz geçmişti. Sürekli uyumuştu, uyandığında ise William ile duvarda asılı olan fotoğrafa değen gözleri ile baş başa kalıyordu. Hüzün kaplanan kalbi, acısını unutması için beyni ile anlaşıp onu tekrar uyutuyordu.

Alvin William'ın kendi hayatında bu kadar etkili olduğunu hiç bilmezdi. Severdi, evet arkadaşıydı, evet dostuydu ama ne zaman bu kadar bağlanmıştı? Ne zaman bu kadar hayatının merkezine ilişmişti? Hiç anlamamıştı. Ta ki kaybedene kadar...

Zaten dostluk dediğinde böyle değil midir? Ne zaman başladığını bilmediğin ama sanki çok uzun zaman önce başlamış gibi hissettiğin...

Alvin içindeki boşluğun dolmayacağının farkındaydı ama elinden birşey gelmiyordu. Hiçbir üzüntü hiçbir boşluk William'ı ona geri getirmeyecekti. Yataktan doğruldu. Sersem gibiydi. Etrafına, sessiz odasına bakıyordu. Zaman durmuş gibiydi. Saat kaçtı? Günlerden neydi? Düşünmek için çok şey bulabilirdi ama aklı ona engel oluyordu. William gittiğinden beri aklı onunla konuşuyordu. Her fırsatı değerlendiriyordu. Sanki onu kendine karşı dolduruyordu. Sürekli onu eleştiriyor, haksız çıkarıyordu. Alvin'in aklı sürekli ona fısıldıyordu;

"Ne biçim arkadaşsın sen, Alvin? İnsan hiç arkadaşını yalnız bırakır mı? Gerçek dost dediğin arkadaşının yanında olmaz mı? O gitti, peki sen? Senin ne işin var bu dünyada? Demek

senin sevgin de dostluğunda bu kadarmış. William olsa senin peşinden gelirdi. Seni asla yalnız bırakmazdı."

Alvin aklının kurmaca cümlelerine kapılıp giderken bedenine hükmetmekte zorlanıyordu. Kelimeler zihninde akarken, gözleri hızlıca etrafı süzüyordu. Ve işte bir şey hem onun hem de aklının dikkatini çekmişti. Çalışma masasındaki zarf açacağı... Alvin hareketlendi. Önce belini doğrulttu yataktan. Daha sonra ayaklarını yere bastı. Ayağa kalktı. Bütün bedeni onun hükmü dışında hareket ediyordu. Tek odağı zarf açacağıydı. Elleri,aklı ona ulaşmak istiyordu. Alvin çalışma masasına doğru ilerledi. Hem kendine hem aklına hem de William'a gerçek dostluğunu kanıtlayacaktı. Onu yalnız bırakmayacaktı. Çalışma masasının önüne gelen Alvin zarf açacağını eline aldı. Sıkı sıkı tuttu. Sanki onu tutan o değildi. Kendine doğru çevirdi. Artık sadece Alvin, zarf açacağı ve duyduğu sesler vardı.

"Haydi Alvin, yapmalısın. William da yapardı. Sevgi dediğin kanıtlanmalıdır. Yanında olmalısın. Bu sadece zarfları açmaya yarayan bir şey değil, bu senin dostuna olan sevgini ispatladığın ve ona kavuşacak olduğun kapının anahtarı. Yapmalısın Alvin, kanıtlamalısın Alvin... Alvinn..."

"Lütfen artık gözlerini aç."

"Alvinn!"

Yavaş yavaş gözlerini araladı. Önce etrafına, daha sonra ona seslenen yüze doğru çevirdi gözlerini. Annesi öylece başında dikilmiş ona bakıyordu. Ağırlaşan bedenini doğrultmaya çalışan Alvin, bir yandan kaybettiği zaman mevhumunu geri kazanmaya çalışıyordu.

"Ne oldu bana?"

"Bir şey olmadı. Sadece çok derin bir uykudaydın. Çok sayıkladın. Uyandırmaya çalıştım. Seslendim ama uyanmadın. Sanırım kâbus görüyordun."

Alvin bir an için aklını yokladı. Görme yetisi iyice kendine geldiğinde ve söylenenleri algılamaya başladığında az önce yaşananların bir rüya olduğunu, daha doğrusu bir kâbus olduğunu fark etti. Her ne kadar uyanmış olsa da duyduğu sesler sanki hâlâ kulaklarındaydı. Zihninin içinde dönüp duran fısıltılı yankılar, onu endişelendiriyordu.

"Anne, ben iyi değilim. Zihnimin içinde sürekli sesler var. Benimle konuşan biri var sanki. Bana sürekli bir şeyler söylüyor."

"Ne gibi şeyler tatlım?"

"Sen ne biçim arkadaşsın? William'ı neden yalnız bıraktın? Yanına gitmelisin gibi şeyler. Ben... Korkuyorum."

"Alvin, tatlım beni endişelendiriyorsun. Bu böyle olmayacak, ben senin için doktordan randevu alacağım."

"Hayır anne, ben istemiyorum. Bana onlar yardım edemez. Benim iyileşmemin tek yolu var. William'ın neden öldüğünü öğrenmeliyim. Başka çarem yok. Yoksa zihnim beni rahat bırakmayacak."

"Tatlım, bu senin elinde olan bir şey değil. Biliyorsun, William hiçbir not bırakmadan, kimseyi suçlamadan gitti. Bunu öğrenmenin bir yolu yok. Kendini hırpalama artık. Anladım, doktora gitmeyeceksin ama en azından okula gitmeye ne dersin? Artık bu odadan çıkmalısın. Okula gitmek inanıyorum ki sana iyi gelecektir."

Okul... Dersler... Arkadaşlar... Bir zamanlar sevdiği şeyler. Alvin, her ne kadar iyi geleceğine dair olan inancını kaybetmiş olsa da annesini daha fazla üzmek istemiyordu. Ne de olsa ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Biraz düşününce annesine hak veriyordu. Kim evladının depresif bir hâlde ömrünü geçirmesini izlemek isterdi ki? Okula gitmesi ona William'ı unutturmazdı ama evden uzaklaşmak, o odadan çıkmak, nefes almak kulağa hoş geliyordu.

"Bilmiyorum, anne. Hiç istemiyorum. Ama belki de bu sefer seni dinlemeliyim. Gitmek için çabalayacağım. Söz."

"Teşekkür ederim, Alvin."

Annesi ile yaptığı bu sohbetten sonra yatağından kalktı. Duş alması gerekiyordu. Kaç gündür aynı odada sadece uyuyarak ve yemek yiyerek geçirdiği günlerinde suyun varlığından bihaberdi. Banyoya doğru giderken aklına Willam'ın ona söylediği bir cümle geldi:

"Kendini ne zaman kötü hissedersen suya gir. Su, her şeye iyi gelir."

Sahi durduk yere mi söylemişti bu sözü? Bir an için zihnindeki hatıra kapılarına gitti. Ve üzerinde bu cümle yazan kapıyı çaldı. Alvin bu cümlenin hafızasında neden yer ettiğini kapı açılınca hatırladı.

"Artık yeter! Buraya kadar, senden bıktım! Anladın mı? Senden bıktım."

"Bu ailede bir şeylerden bıkan tek sen değilsin."

"Ne yani, sen de mi bıktın? Güldürme beni. Şu hayatta ne yaşadın, ne yaptın ki de bunalıyorsun sen? Korkak, bencil herifin tekisin!"

"Jess! Haddini aşıyorsun. Kendine gel. Bana bağırma, git oğluna bak! Saat kaç oldu hâlâ yatıyor. Ahmak herif! Ne zaman büyüyecek bu? "

"O sadece benim oğlum değil, senin de oğlun. Büyümesini çoki istiyorsan biraz da sen ilgilen!"

"Bütün gün iş yerinde bir sürü saçma sapan insanla uğraşıyorum, bir de evde bu durumları çekemem."

"Git, defol! Sen sadece gitmeyi bil. Pislik!"

Evde zar zor ayakta duran iki şey vardı. Birincisi sallanan menteşesi ile her kavgadan sonra çok kuvvetli çarpılarak kapatılan kapı, ikincisi ise Alvin'in mental sağlığı...

Aşağıdan gelen sesler Alvin'i çoktan uyandırmıştı. Ahh Alvin! Dışarıda her zaman mutlu görünen,herkese iyi gelen, herkesin yardımına koşan Alvin… Sanırım bu hayatta bir tek kendine yardım edemiyordu. Kimse onu duymuyordu, derdini bilmiyordu. Buna ailesi de dahildi. Bazen Essilian'ın şanslı olduğunu düşünüyordu. Böyle bir ailede büyüyen bir çocuk daha, düşüncesi bile kötüydü.

Alvin babasının evden gittiğini gürültü ile çarpan kapıdan anlamıştı. Evden çıkması gerektiğini de... Hava almalıydı. Biraz daha bu odada kalırsa boğulacaktı. Hemen eline gelen ilk tişörtü üzerine geçirdi. Şortunu giydi, sırt çantasını aldı. Koşmaya başladı. Merdivenlere geldiğinde hızı artan Alvin mutfakta, masada, ağlayan annesine bakmadı. Yerde kırılmış olan vazoların, tabakların parçaları vardı. Hiçbirine aldırış etmeden hızla evden çıktı.

Annesinin ardından seslenmesine bile fırsat vermedi. Şahsen annesinin yorgun zihni ve duyguları onda bir şey yapacak hâl bırakmamıştı. Alvin adımını dışarı atar atmaz ilk yaptığı şey alabildiği kadar derin nefes almaktı.

Yürümeye başladı. Yolda giderken kaldırım taşlarının ayağının altında hızla kayıp gidişine odaklanmıştı. Kafasını kaldırmak istemiyordu. Olur da tanıdık birini görürse yüzüne gülmek, selam vermek gerekecekti ve şu an onu bile yapmaya hâli yoktu. Uzun yıllardır oynadığı rolünü bugün pek oynayacak durumda değildi.

Hiçbir şey düşünmeden öylece yürümeye devam etti. Bir ara William'a gitmek geldi aklına ama onun bu hâlini hiç görmemişti ki. Her ne kadar yakın arkadaşı olsa da ona bu hâlini gösterecek cesareti hiç kendinde bulamadı. Ne zaman yan yana gelseler hep gülerdi,hep eğlenirdi. Alvin rolünü her zaman çok iyi oynardı.

Yol alabildiğince ve Alvin'in ayakları olabildiğince gidiyorken bir anda arkasından gelen ses onu durdurdu.

"Hey! Nereye böyle?"

"Will, sen ne yapıyorsun burada?"

"Size uğradım, belki dışarı çıkarız diyecektim, annen evden çıktığını söyledi. Ben de sana bakınıyordum. Gel gör ki denk geldik işte."

Alvin yüzündeki hüznü kaldırmaya çaılıştı. Dostuna bile belli etmek istemediği acısını içinde tutmak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

"İyi yaptın. Ben de sıkıldım evde, hava almak istedim. Seni de alacaktım aslında ama bilmem nedendir bir anda durmadan yürürken buldum kendimi."

"Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki yolunda, nerden çıktı bu soru?"

Belli ki Alvin bugün rolünü iyi yapamıyordu. Zira William iyi misin derken karşısında gayet üzgün bir insan olduğunu sonuna kadar kabullenmiş, aksi bir cevabı kabul etmeyeceğini yüzünde belli etmişti.

"Size gittiğimde annen hiç iyi görünmüyordu. Ve şey… Kapı aralığından yerde kırık birkaç parça bir şey gördüm, annen saklamaya çalıştı ama biraz geç kaldı."

"Çok önemli bir durum yok. Annemle babam ufak bir tartışma yaşadı, her ailede olabilecek şeyler."

"Alvin, iyi olduğuna emin misin? Yüzünde zorla gülmeye çalışan o ifadeyi artık bırak. Zihninle bedenin gözlerimin önünde savaşıyor. Ben senin dostunum, bana anlatabilirsin. Gerçekten nasılsın?"

Alvin hiçbir zaman bu kadar samimi ve içten bir nasılsın sorusu ile karşılaşmamıştı. İçinde bir kıvılcım ateşlendi. O ateş önce boğazını sonrasında gözlerini yaktı ve Alvin gözyaşlarının ateşi söndürmesine o an izin verdi.

"Ben... Willam..."

Alvin bir anda ağlamaya başlamıştı. Kendine engel olamadığını fark etti. Yaşlar sanki bağımsızlığını ilan etmişti. Durdurmak istiyordu ama yapamıyordu. Kafası ve duyguları çok karışıktı. Hem utanıyordu ağladığı için hem de rahatlıyordu. Tutamadığı gözlerine bir de dili eklenmişti. Ve kelimeler... Yanan içinin kor olmuş parçaları... Patlayan yanardağının külleri... Zihninin hatta kalbinin derinlerinden akan kelimeler...

"Ben hiç iyi değilim. Ama o kadar uzun zamandır iyiyim rolü yapıyorum ki gerçekten nasıl olduğumun cevabını vermek hiç kolay olmadı. Annem..."

Alvin konuşurken zorlanıyordu. Nefesi hızlanmıştı. William ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alvin'i ilk defa böyle görmüştü. Endişelendi. Onu durdurmak istedi. En azından nefesini düzenlemesi için çabaladı ama arkadaşının sakinleşmesini sağlayamadı. Zira bir yanardağ ancak patlarsa durulurdu.

"Annem ve babam hep kavga ediyorlar. Ne ayrılıyorlar ne de anlaşabiliyorlar. Hepsinin sebebi de benim. Ben olmasaydım belki de ikisi çok mutlu bir aile olabilirdi."

"Ne demek senin yüzünden, sen ne yapmış olabilirsin ki?"

"Ben küçükken bir kız kardeşim vardı. Essilia… O kadar güzel bir bebekti ki... Çok uslu, çok tatlı… Ah Essilia… Biz o zamanlar iyiydik, o varken. Her zaman seyehat ederdik. Ailecek her hafta piknik yapardık. Annem genelde Essilia ile ilgilenirdi, ben de babam barbekü yaparken yanına giderdim. Her şey çok güzel olurdu. Mutluyduk. Sonra bir gün yine pikniktey-ken bir anda, her şey saniyeler içinde oldu. Annem Essilia'ya birkaç dakikalığına göz kulak olmamı istedi. Babam ile arabadan bir şey alacaklarmış. 'Hemen döneceğiz, sakın gözünü üzerinden ayırma,' dedi. Ayırmamıştım da. Hem top oynuyordum hem de ona bakıyordum. Bir ara topum ağaçtan sekip ileri gitti. Sadece bir saniyeliğine, William bir saniyeliğine ayırdım gözümü. Topumun peşine gittim. O sırada Essilia... "

Alvin'in gözyaşları yüzünü yıkarken kelimeler boğazına diziliyordu. Dişlerini sıkıyordu. Derin derin nefes alıp veriyordu. Tekrar söze başlamak için soluklanıyordu. William şaşkınlıkla dinliyordu. Alvin sadece anlatmıyordu tekrar yaşıyordu o anı.

"Essilia... Bir ağlama sesi geldi, çığlık ile karışık. Ben arkamı döndüğümde her şey için çok geçti. Essilia babamın yaktığı barbeküye emeklemiş ve üzerine devirmiş. Artık o piknik alanında sadece Essilia'nın ağlamaları duyuluyordu. Hayatımda hiç o kadar bağırmamıştım, William. Sesimi duyurmak için öyle kuvvetle bağırıyordum ki düşünürken bile hâlâ boğazım yanıyor. Sonra annem ve babam koştular fakat Essilia'nın üzerinden barbekünün yanmış, kor olmuş kömürlerini temizlemek hiç kolay değildi. Hastaneye yetiştirdik. Essilia birkaç gün yoğun bakımda kaldı. Annem her zaman için beni teselli etmeye çalışıyordu, tabii ben de onu... Babam ise sadece bana ve anneme bağırmakla meşguldu. Babam için Essilia'nın her zaman başka bir yeri vardı. Zaten kendi annesinin ismini vermişti."

"Alvin, bu olay… Ne diyeceğimi bilemiyorum dostum ama biraz dinlen istersen. Çok yüklendin kendine."

"Olmaz Will, bunca zaman sonra ilk defa birine anlatıyorum. Şu an öleceğimi bilsem de susamam, zira bir daha bu cesareti kendimde bulamayabilirim."

Alvin haklıydı.Ya şimdi patlamalıydı bu yanardağ ya da sonsuza kadar sessizlik içinde kavurmalıydı yüreğini. Her iki durumda da hayat ondan güçlü olmasını bekliyordu ve Alvin yakaladığı bu cesareti bırakmaya niyetli değildi.

"Peki, devam et o hâlde. Ne oldu Essilia'ya?"

"Essilia birkaç gün kaldığı yoğun bakımda öldü. Her zaman elimi tutan annem, o gün elimi bıraktı. Benim annem ve babam o gün beni de gömdüler, William. Evet, annem şimdi bana iyi davranıyor çünkü başka bir seçeneği kalmadı elinde. Ona anne diyen bir tek ben kaldım. Bu olaydan sonra ikisi her geçen gün kötü oldular. Onları hayata bağlayan bir evlatlarının daha olması değildi, bana ve birbirlerine olan öfkeleriydi."

William çok şaşkındı. Her gününü birlikte geçirdiği arkadaşının kendi kendine yaşadığı onca şeyi hiç fark etmemişti ve şimdi öğrenmek onu hem çok üzmüş hem de çok kızdırmıştı.

"Alvin! Bunca olayın durumun içinde nasıl olur da bana hiçbir şey söylemezsin. Bütün o eğlenceli tavrın her şey yolunda gibi olan hareketlerin, hepsi arkasına gizlendiğin, kaçtığın duygularının maskesi yani öyle mi? Sana inanamıyorum. Bunca yükü nasıl sadece kendi omuzlarına yüklersin?"

"Will, ben kardeşime sahip çıkamadım. Ben aileme de Essilia'ya da kendime de iyi gelmedim. Ama bir zaman sonra fark ettim ki iyi yaptığım bir şey var, o da mutlu görünmek. Ben de onu yaptım. Sana anlatamadım. Her şeyi kendi içimde yaşadım çünkü her şeyin sorumlusu bendim, cezayı da sadece kendime kestim. Bunca zaman sonra bunları ilk defa sesli söyledim. Senin varlığın dostum, bana cesaret verdi. Öyle ki az önce arkamdan seslendiğin an bile daha biz konuşmadan hissetiğim ilk şey rahatlıktı."

"Alvin kendini suçlama, sen de çocuktun. Çaresizdin. Essilia'nın gitme vakti gelmişse, bunun önünde engel olamazdın, kimse olamazdı. Sen eminim iyi bir kardeştin ve onu çok seviyordun. Ama senden daha fazla seven biri vardı. Tanrı, o da onu yanına aldı. Hem ne demek bu hayatta hiç kimseye iyi gelmedim. Yanılıyorsun. Bu hayatta iyi yaptığın tek şey mutlu görünmek değil, aynı zamanda birine iyi gelmek, o da bana... Sen beni bu sokağa, bu okula, bu mahalleye bağladın dostum. Senin sayende birçok şeyi aştım, biliyorsun. Üzerime bir giysi gibi giydiğim o zor çocuktan beni sen kurtardın. Artık geçmiş için kendini suçlama ve şimdi gel benimle"

"Nereye?"

"Biraz sakinleşmen gerek, sana iyi gelecek şeyi biliyorum. Sen gel."

William Alvin'i bir hareketle oturduğu yerden kaldırdı ve yürümeye başladılar. William'ın ayakları nereye gittiyse, Alvin de o yönde ilerledi. Kendilerini sahilde buldular. Alvin buraya niye geldiklerini anlamadı, deniz havası almaya mı gelmişlerdi?

"Hadi bakalım atla suya."

"Ne?"

"Ne demek ne? Gayet açık, atla suya."

"Will, ne gerek var anla..."

Alvin sözünü tamamlamadan William Alvin'ıi çoktan suya itmişti bile. Suyun içinde çırpınan Alvin'e bakan William, gülerek ona doğru seslenmeye başladı.

"Alvin her ne olursa olsun, kendini ne zaman kötü hissedersen suya gir. Su, her şeye iyi gelir unutma. SU, HER ŞEYE İYİ GELİR!"

William sahilin kenarından bağırırken Alvin çoktan suyun soğukluğuna alışmış, kendini o hafif serinliğe bırakmış ve uzanmaya başlamıştı. Artık sadece kendi, deniz, gökyüzü ve kulağındaki rüzgârın uğultusu vardı. Gözlerini kapattı kendini, hafiflemiş bedeni ve zihni ile suya bıraktı.

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu. Alvin gözlerini açtı ve artık etrafında ne denizin uğultusu ne de gökyüzü vardı.Gördüğü tek şey yarısı beyaz, yarısı yeşil banyo fayanslarıydı.

Alvin az önce geçtiği geçmiş çarkından çıktığını fark ettğinde küvetin içinde kalan el ve ayak parmaklarının su çekmekten buruştuğunu gördü. Küvetten doğruldu. Biraz daha iyi hissetiğini fark etti. Her ne kadar burası sahildeki deniz olmasa da arkadaşı William'ın söylediği gibi su bir nebze de olsa onu kendine getirdi.

Buhardan pek bir şey görünmeyen aynayı sildi. Kendine baktı, yansımasına. Yalnız kalmış bir genç vardı o yansımada. Cesareti kırılmış bir genç. Alvin aynadaki aksine bakınca mutlu rolü yapan birini değil, gerçekten mutsuz olan birini gördü. Ve bir karar verdi. Artık büyüyecekti. Çocukluk bitmişti. Artık mutsuzsa mutsuzdu. Ağlamak gerekirse ağlayacaktı. Rol yoktu! Ne gerekirse oydu!

Banyodan çıktı. Odasına geçti. Üzerini giyindi. Çalışma masasından saatini alırken mantar panoda asılı fotoğrafa gözü takıldı. Eski günlerden kahkaha atan bir fotoğrafa. Alvin fotoğrafın verdiği hüzünle aşağı indi. Annesi mutfaktaydı. Babası televizyon karşısında oturmuş bir program izliyordu. Pek ilgilendiği bir programa benzemiyordu. Zira gözü orada olsa da aklı başka yerde gibiydi. Annesinin yanına gelmişti.

"Alvin, daha iyi misin canım?"

"İyi değilim, anne ama olmaya çalışıyorum."

"Sorun değil, tatlım. Kendine zaman vermelisin."

Alvin iyi olmadığını açık yüreklilikle söylemiş ve yüzünde de belli etmişti. Babası onun nasıl olduğu ile ilgilenmemişti. Her zamanki hâliydi. Alvin alışıktı. Essilia öldüğünden beri evde yaşayan üç cenaze vardı; öfkeden birbirini yiyen iki yetişkin ve her zaman kurban edilen bir çocuk. Alvin hiçbir zaman yaşamadığı mutluluğun rolünü öyle güzel yapardı ki hiçbir arkadaşı onun gerçek hâlini bilmezdi. Bu fotoğrafa bakınca intihar etmesi gereken William olmamalıydı, onun olması gerekirdi. Çünkü William gerçekten mutluydu. Ailesi çok iyiydi. Evlerinde çok büyük kavgalar yaşandığını hiç duymamıştı. Ama intihar eden de oydu. Ahmak çocuk! Böyle bir hayatı neden terk ettiğini bulmak Alvin'e kalmıştı. Bunca derdin içinde bir de William'ı dert edecekti. Şahsen Alvin için asıl dert onun olmamasıydı. Yoksa William ile ilgili her konu Alvin için çok önemliydi. Sonuçta dostlar her gün içindi.

Alvin biraz daha mutfakta oturduktan sonra tekrar odasına çıkmak için masadan kalktı. O an için babası ile göz göze geldi. Bakışları farklıydı, sanki bir şey söylemek ister gibi bir hâli vardı. Babası bir televizyona bakıyor, bir Alvin'e bakıyordu. Elleri ile sürekli kumandayı yokluyor, ayaklarını sallıyordu. Gergin olduğu her hâlinden belliydi. Alvin fazla üzerinde durmak istemiyordu. Sessizce vakit geçirdiği mutfak masasından, sessizce kalkıp odasına gitmekten başka derdi yoktu. Ama babası onun tam tersi düşünmüş olacak ki;

"Alvin, yanıma gelir misin?"

Babası televizyon programını kapatıp Alvin'e koltuğun yan tarafını göstererek oturmasını işaret etti. Çok gergindi. Ellerinin içi terliyordu. Ellerini sürekli dizlerine sürtüyordu. Alvin koltuğa doğru harekete geçerken annesi de arkasından geldi. Alvin şaşkındı. Babasından ne geleceğini hiç bilmiyordu. Sessizdi ve o da gergindi. Oturdu. Bacaklarını açtı, dirseklerini dizlerine koydu, başını önüne eğdi ve yere bakarak;

"Efendim, baba?"

"Alvin, seninle konuşmam gereken bir şey var. Lütfen beni dikkatli dinle. Bu zamana kadar seninle iyi konuşmadığımı biliyorum. Söyleceklerimden sonra sen benimle nasıl konuşursun bilmiyorum ama artık yapmam gerek. Bunca zaman sana ve annene kötü davrandım, size hep kızdım, özellikle sana ama söylemek istediğim şu ki; bunların hiçbirinin, yani annenle aramızda olanların sorumlusu sen değilsin. Kendini suçlu hissetme sakın. Seninle hiçbir alakası yok."

"Baba?"

"Dinle! Bunları söylemek için ne kadar geç kaldığımın farkındayım. Kendimi çok zor hazırladım, tabii bir de anneni. Ama inan bana annenle kavgalarımızın seninle hiçbir ilgisi yok. Biz, nasıl desem? Biz çok sıkıştık Alvin. Ben kardeşini kaybettikten sonra hayata küstüm. Her şeye, herkese öfkem oldu, Tanrı'ya bile öfkem vardı. Ama sana asla öfkeli hissetmedim. Sadece sana bağırmak, kızmak her zaman için en kolay yoldu. Çünkü karşılık veremiyordun, küçüktün. Sana bağırarak kendi vicdanımın sesini bastırıyordum. O aralar seni suçlamak işime geliyordu. Biliyorum, çok bencilce ama benim seçme şansım yoktu. İyi değildim."

Alvin duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Bir an için rüya mı diye düşündü. Ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Yıllardır babası ile doğru düzgün konuşmazlarken şimdi yaptıkları ilk sohbetin bir özür konuşması, daha doğrusu günah çıkarma ayini olması onu fena sarsmıştı. Karşısında bir ayna yoktu ama yüzünün aldığı hâli tahmin edebiliyordu. Babasının cümleleri karşısında şaşkınlığını daha fazla gizleyemedi.

"Baba, sen ne söylüyorsun? Ben ne diyeceğimi bilmiyorum şu an. Peki neden? Bu kavgaların sebebi ne?"

"Ben dedim ya iyi değildim. Kötü bir şey yaptım. Resmen bir boşluktaydım. Annen de öyle. Birbirimize iyi geleceğimize birbirimizden uzaklaşmıştık. Ve bir gece o boşluğu yanlış bir şeyle doldurdum. Yani öyle olduğunu sandım. Ben, anneni aldattım. Annen benim onu aldattığımı öğrendi. Resmen çıldırdı. Haklıydı. Yaptığım yanlıştı. Ayrılmamız en doğrusuydu. Ama o seni düşündü ve sana hiçbir zaman söylemek istemedi. Bir evladımızı kaybettik dedi, seni de kaybetmek istemiyordu, sustu. Affettiğini söyledi fakat hiçbir zaman affetmedi. Ne benden ayrıldı ne de bana güvendi. İkimizi böyle bir hayata hapsetti. Ta ki William intihar edene kadar. Annen ve ben, senin kendine

zarar vermeden çok korktuk. Ve artık ne olacaksa olsun dedik. Kendini suçlu hissetmendense babanın kötü bir hata yaptığını bilmen daha iyi bir seçenek oldu."

"Seçenekleri değerlendirmekte biraz erken davranmadınız mı? Ben neredeyse aklımı yitiriyordum. Yıllarca siz bana bunu nasıl yaptınız?

"Alvin, her şey için özür dileriz."

Annesi sessiz kalmaya dayanamadı.

"Ben kendimce seni koruduğumu sanarken aslında kendim yok ediyormuşum."

Alvin arkasında duran annesine hızla başını çevirdi. Gözlerinin dolduğunu fark etti. Ama içinde hiçbir duygu kıpırdamadı. Siniri, öfkesi, yıllardır üstlendiği kurban rolü onu çevrelerken düşündüğü tek şey onca zamanın omuzlarına yüklediği ve her seferinde taşıması daha da zor gelen ağırlıklardı.

"Bunca zaman sonra neden konuştunuz, ne değişti?"

"William… O ölmeden önce bizimle konuşmuştu."

Alvin'in şaşkınlığı yüzünü sararken alnındaki ter damlalarını iyiden iyiye hissetmiş,duyduğu şeyi sindirmek istemişti. İçindeki karmaşık duygular ve heyecan onu teslim alırken bu konuşmanın nereye varacağını merak etmeye başlamıştı. Elinin tersi ile alnını sildikten sonra tüm gerginliği ile sordu.

"Ne? Ne konuştu sizinle, ne zaman?"

"Ölmeden bir gün önce."

"Anne ne diyorsunuz siz?"

"O bize senin neler hissetiğini, dışarıda nasıl rollerde olduğunu anlattı. Neden böyle olduğunu anlattı. Bizim gözümüzdeki perdeyi indirdi. Ve dedi ki; 'Bir tane evladınızı Tanrı aldı ama bu gidişle diğer evladınızı da siz Tanrı'ya vereceksiniz. Alvin'e dikkat edin, o iyi değil.' Seninle aynı akşam konuşacaktık ama arkadaşlarınla olacaktın. Ertesi gün de zaten William."

Alvin duyduklarına şaşıramayacak kadar şoktaydı. William gitmişti. Ama o hâlâ onun hayatına iyi mi geliyordu. Ama neden? Onunla yaptığı o konuşma, suya atlaması... Bunlar uzun zaman önceydi. Neden şimdi konuştu ki? Nereden esti konuşmak?

Alvin aklındaki soruları zihnine emanet etti ve annesine, babasına döndü.

"Merak etmeyin. Kendime bir şey yapmaya niyetim yok fakat kendime hemen gelme gibi bir niyetim de yok. Essilia öldüğünden beri bu evde ben de ölüyüm. Ölüleri ancak Tanrı diriltir ve anne, baba siz Tanrı değilsiniz. Sizi affetmeyeceğim demiyorum ama yeniden nefes almam zaman alacak. Sizden tek istediğim bundan sonra ya birbirinize iyi gelin ya da artık birbirinize yaklaşmayın. Artık kavga istemiyorum. Artık çocuk değil, yetişkin olun. Şimdi izninizle nefes almak için bu ev iyi bir seçim değil, dışarı çıkmam gerek."

"Alvin." diyerek annesi ardından gidecekti fakat babası onu durdurdu.

"Bırak gitsin, Jess. Kendi kendine kalması ve düşünmesi gerek."

Alvin yeterince boşluktaydı ama şimdi boşluğuna bir uçurumun kenarından bakıyordu. Neye üzüleceğini, hangi boşluğa kendini bırakacağını kestiremiyordu. Dostunun gitmesine mi üzülmeliydi, bunca zaman kendini suçlu hisssetiren ailesine mi?

Sokak olabildiğince uzasın istedi. Kafasını toparlayana kadar yol hep devam etsin ve ayakları hiç durmasın istedi. Alvin gerçekten de durdurak bilmeden yürüdü. Nereye gittiğine bakmadan, öylece ayaklarına ve zihnine teslim olmuştu. Kaldırımlar ondan yanaydı bitmiyorlardı ama zaman hiç ondan yana değildi. Akşam olmaya başlamış ve sokak lambaları yanmıştı. Üzerinden tek tek geçen sarı ışıklara kafasını kaldırdı, bir an gökyüzüne ilişti gözü...

"Orda mısın?"

…

"Will, orada mısın? Dostum, bak bu sokaklarda yalnız kaldım. Neredesin? Neden seslenmiyorsun? Hani yanımdaydın? Dostum., bana yardım et. Orada mısın, Will?"

Alvin gökyüzüne bakarken gözlerinin içinde yıldızlar parlıyordu. Bir işaret bekliyordu gökyüzünden. Belki bir yıldız kaysa, bir bulut şekle bürünse ,aradığı ses işaret olacaktı ama ne kadar bakarsa baksın hiçbir şey olmamıştı. Gözleri dolmuştu. Alvin gözünden akan iki damla yaşını sildi ve başını aşağı indirdi, yürümeye devam etti ve o an gökyüzünden bir yıldız kaydı lakin Alvin bunu hiçbir zaman bilmedi.

Saat iyice geceye yaklaştığında Alvin dönüş yolunu tutmuştu. Evin yakınlarına vardığında tekrar nefesinin daraldığını hissetti ama önceki zamanlara göre daha azdı. Eve yaklaştı. Kapıyı açtı. İçeri girdi. Annesi içerideydi. Ama tek değildi kapının hemen yanında hazırlanmış bir de valiz vardı. Annesi valizi gördüğünü fark ettiğinde;

"Babanın."

"Nereye gidiyor?"

"Alvin, sen de farkındasın, artık olmuyor. Bugünden sonra hiç dönüşü olmayacak bir yola girdik. Biz böyle yaşamanın sana da bizede iyi gelmediğine karar verdik."

"Peki nasıl isterseniz öyle olsun, umarım her şey daha iyi olur."

"Hepimizin için her şey çok iyi olacak, söz veriyorum."

"Ben odamdayım o zaman. Babama veda ettiğimi söylersin, kendine iyi baksın. Bir ara ziyaret ederim isterse."

"Söylerim, tatlım."

Alvin yorulmuş, hatta tane tane parçalanmış zihnini yatağa bıraktı. Babası ile vedalaşmak istemedi. Buna hakkı olduğuna inanıyordu. Yüzünü gömdüğü yastık, üzerine attığı yorgan sanki ona sarılıyordu. Alvin bütün gün yürüdüğü yol yüzünden ona kızan ayaklarına hak ettiği değeri vermeye kararlıydı ve yenik düştüğü gözlerini kapatarak uyku uçurumundan kendini bıraktı.

"Uyan artık Alvin!"

"Beş dakika daha."

"Alvin ne beş dakikası, benim beş saniyem bile yok. Uyanmalısın."

"William? Sen? Ama nasıl?"

"Sakin ol. Evet, ben ölmüştüm. Nasıl burdayım yoksa yaşıyor muyum, her şey bir rüya mıydı? Bla Bla.. Öldüm tabii ki. Bu bir rüya, uyuyorsun."

"Will, o zaman tahtadan köşküne dönsen iyi olur yoksa rüyamda da öleceksin ama bu sefer benim ellerimden. Neden yaptın?"

"Neyi?"

"Ne demek neyi? Kendini nasıl öldürürsün, sana inanmıyorum!"

"İyi de ben kendimi öldürmedim ki."

"Nasıl ama sen… İntihar etti dediler. Sen kendini öldürmedin mi? Kim? Kim o zaman? Bunu kim yaptı? Söyle!"

"Sen yaptın!"

"Ne? Ne saçmalıyorsun? Ben öyle bir şey yapmadım."

"Yaptın Alvin! Beni sen öldürdün! Benim neden intihar ettiğimi bulacaksın, öyle mi? O zaman aynaya bak!"

"Sen ne saçmalıyorsun? Ben yapmadım diyorum sana! Sen Will değilsin! O benimle böyle konuşmaz. O yalan söylemez. Kimsin sen? Ne gülüyorsun yüzüme! Konuş! Konuş dedim! Dur orada! Yaklaşma! Neye bakıyorsun öyle gözlerini dikmiş. NEYE BAKIYORSUN? NEYE GÜLÜYORSUN?"

"KENDİME BAKIYORUM ALVİN, KENDİME..."

Sıçrayarak uyandı Alvin. O neydi öyle? Kâbus lafı bile yanında yetersiz kalıyordu. Sanki gerçekti. Belli ki zihni iyice yorulmuştu. Öyle ki bilinçaltı ona bayağı karmaşık oyunlar oynuyordu. Alvin elleri ile yüzünü sıvazladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Tekrar yüzüne götürdü. Yatakta otururken dizlerini titretiyordu. Stres olmuş bedeni tepkisiz kalmakta zorlanıyordu. Uyanık yaşadığı dünya yeterince karışık değilmiş gibi uyuduğu dünyada karışmıştı.

Bunalan Alvin hava almak için pencereye yaklaştı. Bir an için pencerede yansımasına baktı. İyi görünmüyordu ama umrunda değildi. Pencereyi araladı. Derin bir nefes çekti. Üzerinde akşamdan kalma kıyafetlerinin olduğunu anladı. Dolabına yöneldi. Kapağı açtığında okul çantası önüne düştü. O an aklına geldi, annesine okula gideceğini söylemişti. Buna hâlâ hazır hissetmiyordu ama bir yerden başlamak en iyisi olacaktı. Alvin eline ilk gelen pantolon ve gömleği aldı. Sırt çantasına umrunda olmayan kitapları koydu, eline hangisi gelirse... Bir an için durdu. Anlam veremediği bir sakinlik vardı evde. Sanki çocukluğundan kalma bir sessizlik. Fazla normal ve sıradan. Odasında öylece durdu ve sessiz evi dinledi. Sonra hatırladı. Babası artık evde değildi. Sessizliğin nedeni belli olmuştu. Ne gariptir ki içinde bir huzur hissetti ve bundan hiç utanmadı. Zira hak ettiği bir huzur olduğunu biliyordu.

Alvin baştan savma toparladığı kafası ve eşyaları ile aşağı indi. Annesi mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Yüzünde samimi bir tebessüm vardı.

"Alvin, günaydın tatlım. Gel bak, sevdiğin ekmekten yaptım, kap bir tane."

"Sağ ol, anne."

"Üzerindekilere bakılırsa okula gideceksin. Şahsen sırt çantan olmasa okula gittiğin pek anlaşılmaz ama neyse."

"Üzerime ne bulduysam geçirdim. İstediğin gibi oluyor işte, anne. Üzerime gelmesen!"

"Tatlım, ben sadece şaka yapıyordum. Portakal suyu?"

"Portakal suyu? Olur."

Bayan Jesy Alvin'in üzerine gitmeye çekiniyordu. Zar zor geçirdiği bu dönemde babasının ailesine olan ihaneti her şeyi daha da kötü yapmıştı. Hiç kapanmamış bir yarayı kanırtarak kanatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Her ikisininde payı olan bu yarayı, Essilia öldüğünde açmışlar ve o günden beri kapatmak için uğraşmamışlardı.

Alvin, midesi almasa da bile bir şeyler yemeye çalışıyor, yediklerinden hiç tat almıyordu. Sabahın idare edilebilir tek yanı huzurla ettikleri kahvaltıydı. İçten içe seviniyordu. Zira uzun zaman sonra annesi ile yaptığı en sakin kahvaltıydı. Elinde kalan son dilimi de yedikten sonra çantasının tek kolunu omzuna taktı. Ayakkabılarını giydi. Kapıyı açtı ve geri giden ayaklarının ilerleyişine kendini bıraktı.

Kapıdan çıkar çıkmaz içinde çalan özgürlük marşlarını duymuş, yaşadığı kısa zamanlı coşku yerini tekrar hüzne bırakmıştı. Okula gidiyordu ama orada onu bekleyen bir dostu yoktu. Bunu bilerek gitmek yüreğini sıkıyor, yol sanki ayaklarına yapışmış da gitmesini engelliyormuş gibi onu yavaşlatıyordu. Alvin yüzünü yere eğdi ve okula gidene kadar kaldırmadı. Kimseyi görmek istemiyordu. Zar zor ilerlediği bu yolda, bir kişinin bile teselli edecek kelimesini duymaya hâli yoktu.

Okul eve ne uzak ne de yakındı. Ortalama on dakika sonra varmıştı bile. Alvin okula girer girmez ondan bir haftaya yakındır haber alamayan arkadaşları yanına gelmeye başladı. Daha önceleri Alvin onlar gelmeden selamlaşır, yüzlerine güler, nasıl olduklarını sorardı. Şimdi ise kimse yanına gelsin istemiyordu. Ölen William'dı ama ona acıyorlardı. Her ne kadar mutlu rolü yapmak istemese de acınak kişi olmak da istemiyordu. Sonuçta o yaşayan kişiydi. Orada olmayan William'dı...

YANSIMA

Hayat ne kadar zor olabilirdi bir insan için? Peki ya duygular? Ne kadar ağır gelebilirdi omuzlarına? Hayatı boyunca boğuştuğu hislerine yenisini ekliyordu Alvin... Bir kayıp daha vermişti. Hayat ondan çok sevdiği birini daha almıştı. Ama bu kez başkaydı. Bu sefer resmen terk edilmişti. Dostum dediği William, intihar etmişti. Hiçbir zaman kabul etmeyeceği bu gerçek yüzüne tokat gibi çarptığında Alvin gardını almış bir asker gibiydi. İnanmadı. İnanamazdı. O bunu yapacak biri değildi. Neden yapmıştı ki bunu? Hangi duygu yaptırırdı bunu insana? Dostu bu noktaya gelene kadar onu nasıl fark etmemişti? Aklındaki sorular içini kemirirken Alvin de William ile birlikte karanlığa çekiliyordu. Ve içine düştüğü o ıssız yer onu sarmaya başlamıştı. Asla rahat uyuyamayacaktı. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu intihar onun için bilinmezliğin kapısıydı. O kapının ardındaki sırrı öğrenmek, artık onun tek amacı olacaktı. Bunu yapmak zorundaydı. Dostuna olan sadakatini ispatlamak, onunla geçen onca zamana sevgisini devam ettirmek ve en önemlisi rahat uyuyabilmek için neden intihar ettiğini bulacaktı. Bunu yaparken verdiği mücadele Alvin'in bütün hayatını baştan yazacaktı...

Alvin o gün kendine bir söz verdi, bu onun arkadaşına olan son göreviydi...

Hiç başlamaması gereken bir görev....

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5779-42-7